

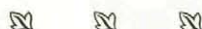
wat anders. Bovendien is de prijs van alles zeer laag gehouden, zoodat men voor 2 gulden per dag volledig pension heeft en verder alleen ongeveer 1 gulden per dag voor het werken op het Instituut heeft te betalen.

Over het algemeen is het er 's zomers zeer warm en valt er dan zeer weinig of geen regen; zodoende ziet alles er erg dor uit en is van de gazons in den tuin haast niets te bespeuren. Groene perken houdt alleen de vorstelijke buur er op na, die zich de kosten, om iederen dag uren lang te laten sproeien kan permitteeren. Soms verschijnen er dreigende wolken, maar dan steekt meestal een harde wind op, die alles weer uiteen drijft en den volgenden dag is het weer zonnig als voorheen.

Kampen, Maart 1931.

Dr. C. G. B. TEN KATE

(Wordt vervolgd)

JACHT OP EEN KATUIL.

Vrees niet lezer, dat ik U een verhaal zal opdisschen met als slot het neerploffen van den uil tengevolge van een wel gericht schot. Hij is een veel te nuttige vogel, die door het verdelen van ratten en muizen vooral bij den landbouwer in hoog aanzien behoorde te staan. Neen, het eenige wapen, dat ik bij mij had en waar ik mij dan ook duchtig van bediende was een veldkijker, een wapen overigens, zonder welk ik eigenlijk nooit een pas buiten zet.

Nooit toch weet men voor welke verrassingen men gesteld kan worden en als dan de kijker niet aanwezig is, wordt het genot tot een minimum gereduceerd.

Zoo trok ik er van middag dan ook voor een wandelingetje in de omgeving van Meppel op uit en hoopte met het schitterende najaarsweer wel het een en ander te zien. Dat is nu het voordeel van een kleine plaats. 'n Enkel vrij uurtje, dat benut wordt, kan al heel wat aardigs opleveren. Van het voorjaar bespiedde ik dagen achtereen op niet meer dan 10 minuten loopens van de laatste huizen der stad de vlucht van de blatende snip; misschien nog dichter bij stootte ik eens op een klapekster en nu liep ik in een boschperceeltje met wat heide en dras grasland rond, dat ook al niet zoo ver van mijn woning af ligt, en kreeg plotseling een glimps te zien van een vrij groote vogel met dikke kop en breede ronde vleugels, die tusschen de boomen neerstreek. Nu had ik toevallig 'n paar dagen geleden een verhandeling van Lord Grey in zijn „Charm of birds” over den boschuil gelezen, waarin hij het o.a. over het plagen van dien uil door andere vogels heeft en daar ik nu een oogenblik later een geweldig misbaar van eksters en meerkollen hoorde, ging ik er op af en zoo begon mijn jacht op den kerk- of katuil. Ik wilde er gauw bij zijn en dus begon het te lijken op de snipperjachten te voet, die ik vroeger wel mee maakte. Door kreupelhout, over greppels en door het drasse land, geen tijd om 'n goed plekje te zoeken om een sloot te nemen, maar recht op de plaats, waar het krakeel vandaan kwam, af. Toen ik vrijwel in het kreupelboschje zat, waar de uil was neergestreken, vloog hij op, onmiddellijk begeleid door zijn vijanden, waarvan de kraaien naar hem stootten.

Zou ik geen kans krijgen hem nog eens beter te zien? Gelukkig werd die vraag dadelijk bevestigend beantwoord, want het gezwerm der kraaien om een boom verraadde mij spoedig genoeg, waar mijn vriend moest zitten, maar toen ik nader kwam, was hij weer zoo weg en nu naar een berkje, waar ik hem goed kon zien zitten. De zon prachtig in den rug kon ik zijn donker gelen rug en lichtere borst en sluier goed opnemen. Ook de gekke donkere streepjes, al wat je van de oogen te zien krijgt, vielen goed op. En dan de mooie blauwe kleuren op de vleugels der meerkollen, het roze van hun borst, het wit en zwart der eksters, alle in dien boom en beschenen door het warme licht van het herfstmiddag zonnetje, het was een eenig gezicht. Ik wilde nog beter zien, vooral om te weten, hoe die vogels zich nu verder wel zouden gedragen en . . . ik zag

vlak bij een nog mooier waarnemingspunt. Ik erheen, maar toen ik er kwam, was mijn uil verdwenen en moest ik weer verder op sjouw, maar gelukkig, mijn bondgenooten wezen mij alweer den weg naar den voor mij onzichtbaren vogel. Vandaar naar een ander en zoo door. Daar zie ik boven de andere vogels het silhouet van een valk. Ik wil mijn uil niet uit het oog verliezen, maar toch interesseert het mij, te zien, hoe deze op de aanwezigheid van den uil zal reageeren. Even een zwenken, de lange staart valt op, een torenvalk dus, dan een „kli kli kli” en weg is hij alweer. Het gedoe daar beneden schijnt hem niet te interesseeren. Nu strijkt de uil neer in een alleen staanden boom en kan ik hem weer goed waarnemen. Het gevolg van eksters en kraaien zit ook al in den boom.

Ik kan nu ook eens gaan zitten en het geval verder gade slaan. Even nog dwingt een opdringerige kraai den uil op een anderen tak te gaan zitten en dan keert op eens de rust in de natuur terug. Geen gekrijsch, geen geklapwiek om den boom, alleen 'n paar eksters in de takken er om heen. Maar ook dat duurt niet lang. Het begint de eksters te vervelen en de een na den ander strijkt neer op de aardappelveldjes en zoo zitten we dan na 'n paar minuten alleen, de uil en ik en kijken naar elkaar, want ook hij heeft mij deugdelijk in de gaten. En dan sta ook ik op en ga mijns weegs, telkens omkijkend en turend naar mijn geel-kleurigen vriend, eenzaam in zijn boom. Wat zal hij mij verwenscht hebben voor alle herrie, die ik hem bezorgde. Grey's vraag rijst in mij op: Waarom het eene oogenblik al die herrie, dat geplaag en het ander rust en stilte en geen vogel, die het de moeite waard vindt zich ook maar met hem te bemoeien? Is de aardigheid van de kwajongensstreek er alweer af?

Het viel mij op, dat aan het relletje alleen grootere vogels deelnamen. Misschien deden een paar spreeuwen mee, maar dat waren dan ook de allerkleinste en heelemaal zeker ben ik er niet van, dat zij zich met het geval bemoeiden.

En nu ik het toch over spreeuwen heb, wil ik niet nalaten mede te deelen, dat ik 'n veertien dagen geleden de slaappleats hier in de buurt, waarover ik schreef in het October-nummer van den 34en jaargang van D. L. N., opzocht en — hoewel ik zelf slechts matig succes had — van een daar wonenden boer vernam, dat er weer massa's geweest waren. Wel zag ik één vrij groote zwerm met daaronder rondcirkelend een sperwer, die zich, evenmin als de sperwers bij de spreeuwen kolonie in den Haag, tusschen de spreeuwen waagde. Wee echter, dacht ik, de enkelingen, die de snelle vlucht van de groote school niet zouden kunnen bijhouden, zeer zeker was het de bedoeling van den sperwer deze zwakkere vogels te bemachtigen. Maar zoo zijn nu eenmaal de harde wetten der natuur, die zorgt, dat alleen de gezonde, de krachtige exemplaren in leven blijven.

Meppel.

JHR. F. BEELAERTS VAN BLOKLAND.

WIDOERI (*CALOTROPIS GIGANTEA*).

In Colombo regende het pijpensteeltjes, dus we bleven kalm aan boord van onzen prettigen Cornelis Pieterszoon Hooft en zoo geviel het dan, dat we onze eerste tropenwandeling genoten op vaderlandschen bodem, op Sabang. We kwamen daar aan even voor zonsopgang met het feestelijk lichtvertoon van vuurtorens, havenlichten en seinlicht van verschillende schepen. Maar toen we de prachtige baai in gleden straalde de zon al over de beboschte bergen. En natuurlijk duurde het niet lang, of we stonden op den steiger en sloegen den gemakkelijk te vinden weg in naar het meertje in de bergen, Anak laoet, een wandelingetje heen en terug van hoogstens twee uren, juist voldoende voor een eerste kennismaking. En een prettige kennismaking ook, want je wordt hier opeens genezen van het vooroordeel, dat de Tropische natuur arm zou zijn aan bloemenpracht, dat er alleen mooie bloemen te vinden zouden zijn hoog in de kronen van onbeklimbare boomen.